

24 timmar på Mission Hills Golf Club, Shenzhen, Kina

Under de senaste åren har man hört allt mer om denna gigantiska anläggning i Asien som grundades 1994. Den innehar Guinness World Records av den enkla anledningen att den är störst i världen med sina tolv banor och 216 hål.

Text: **Johan Benestam**, M.Sc. Golf Course Architecture

I mitt yrke som golfbanearkitekt är det nödvändigt att studera olika typer av anläggningar och bantyper för att utbilda mig själv i denna udda yrkesroll. Det räcker inte med att jag har arbetat som banarbetare, golfbaneanläggare och studerat golfbanearkitektur på ett universitet i Skottland för att bli en duktig yrkesman.

Det är viktigt att resa runt i världen till olika kontinenter för att insupa influenser vad gäller arkitektur om golfbanor, resort och estatefilosofier. Dessa kunskaper är viktiga för att kunna göra rätt bedömning av vilken typ av anläggning jag kan rekommendera min nästa klient.

Min studiekamrat i Skottland var Claes Lind, som dessvärre gick bort för nästan två år sedan, som gjorde ett reportage för tidningen Svensk Golf för ett par år sedan om Mission Hills. Han beskrev anläggningens gigantiska proportioner och rekommenderade starkt ett besök.

Det generella för hela Mission Hills är att det följer ett och samma designtema. Det rör sig om resortbanor, som är starkt influerade av amerikansk design. Inget fel med det, men det känns lite futtigt och enkelspårigt att bygga tolv artonhålsbanor i samma genre. Ur studiesynpunkt var det

viktigt att se vad den stora publiken i världen helst vill spela på. Självt föredrar jag banor av linkskaraktär.

"ANNIKA COURSE"

Mitt besök tillått endast en rundas spel. Valet blev lätt ur två synvinklar. Dels är jag svensk och jag ville spela på vår genom tiderna största och bästa golfspelares bana. Särskilt nu när hon gett sig in i golfbanearkitektbranschen. Hade också för avsikt att studera ett litet udda designelement. Det kändes utmärkt att utforska detta live med klubban i handen på en plats som ofta nämns i golfmedia.

Det unika med "Annika Course" är att den är designad på ett speciellt sätt som jag aldrig tidigare stött på i verkligheten, men haft funderingar kring. Hur kommer man som golfare att uppfatta layouten (routingen) när den är designad på detta sällsynta sätt. Det speciella med banan är att den innehåller sex par fem hål, sex par fyra hål och sex par tre hål.

Banans par 72 (36 + 36) med en längd från tee längst bak på cirka 6.100 meter, gul tee cirka 5.720 meter och röd tee cirka 4.950 meter. Banan är den kortaste av banorna. Den är designad med fem tees per hål och har försetts med hela 136 bunkrar, vilket är i överflöd enligt min mening. Färgen på sanden är av vit karaktär. Detta är genomgående på alla banor förutom "Vijay Course" där wastebunkers är av rostbrun karaktär (vackert).



Johan Benestam.



Hål 9 "Annika Course" 335 yards från teet längst bak. Ett drivbart par 4 vilket är ett av de roligaste hålen. Tar du risken att gå för green kan du belönas, men dessvärre också lätt få en bogey eller mer om banan besegrar dig. Hålet består av elva bunkrar.



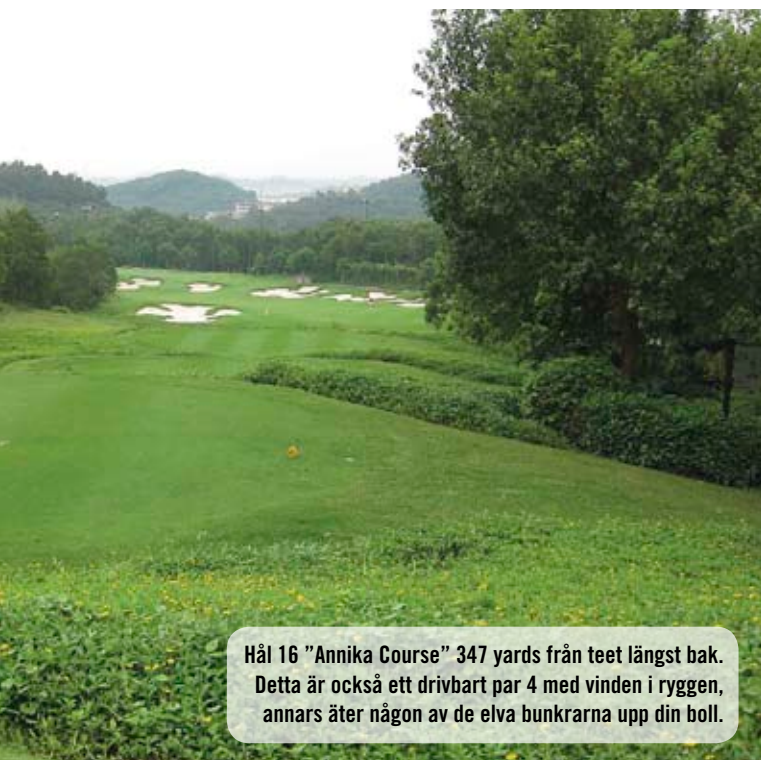
En bana med denna designfilosofi är unik. Jag har inte forskat närmare hur många det finns i världen. Kan dock påstå att det inte kan röra sig om många. Det kan möjligtvis finnas två skäl till ett upplägg på detta sätt. Det första skälet kan vara att topografin/terrängen inte tillåter en annan lösning. Emellertid ligger banan bedärande inbäddad i landskapet mellan bergsmassiv och vackra panoramavyer. Dock känns det lite enkelt att inte komma fram till en annan lösning. Det andra skälet är att man vill designa något nytt som skapar intresse och kanske en ny form av golfupplevelse?

De uppenbara intrycken ur designsynpunkt är att det kändes lite underligt att spela en bana med denna hålsammansättning. Personligen förordar jag en bana mer i den klassiska stilen. Det som inspirerar mig är framför allt par tre- och par fyrahålen. Dessa hål brukar vara de intressanta hålen som engagerar golfare lite extra för marginalerna är mindre för ett bra resultat jämfört med par fem hål. Par femhål kan upplevas på många banor som transporthål till nästa hål om inte arkitekten har försett hålet med genomtänkt strategi.

Det var precis på detta sätt jag upplevde dessa sex par femhålen. Man ville bara till nästa hål om det nu var ett par tre- eller par fyrahål. I min mening hade det räckt med tre till fyra par femhål i denna terräng som gick upp och ned mellan raviner och bergsmassiv. Det är obligatoriskt med golfbil och caddie för att hålla tempot på banan.



Modellen illustrerar Mission Hills Golf Club med sina tolv banor och övrig infrastruktur.



Hål 16 "Annika Course" 347 yards från teet längst bak. Detta är också ett drivbart par 4 med vinden i ryggen, annars åter någon av de elva bunkrarna upp din boll.



Första tee "Annika Course". Artikelförfattaren med sin trevliga och duktiga engelsktalande caddie Shelly Wu.

För att få upp längden på banan höll par trehålen ett snitt på 180 meter från tee längst bak, glöm då inte att det är sex stycken. Det blev trist att alltid ha långa slag till green. Givetvis kunde jag ha spelat gul tee och fått lite kortare men då var snittet 160 meter. I detta vackra landskap borde det ha varit möjligt att designa mer spektakulära par trehål. Det var tre av sex som innehöll bra dramatik och spänning. Par fyrahålen höll generellt bättre dramatik och spänning och gav en intressant golfupplevelse om inte bollen hade pluggats på fairway.

En av de stora frågorna är om det verkligen behövs 136 bunkrar för att göra en bana bra eller att den ska upplevas som svår. Under rundan besöktes endast två bunkrar. Det kändes som en katastrof att banan hade bunkrar överallt. Landskapet borde ha används mer för att eliminera många av dem och för att få en mer integrerad bana i landskapet.

När man betalar cirka två tusen kronor i greenfee inklusive golfbil och caddie förväntar man sig mig mer av en golfbana vad gäller spelupplevelse. Många av mina utslag låg pluggade på fairway trots att banan hade försetts med yt-vattenbrunnar. Dock hade man inte sandcappat hålen vilket jag trodde var standard på en anläggning av detta format.

GENERELLT OM MISSION HILLS

Besökaren möts av ett hav av personer som arbetar där. Det kryllar av säkerhetsvakter runt om anläggningen. Det känns nästan lite kusligt och sorgligt att det måste vara så påtagligt. En slående reaktion var att personalens engelskkunskaper var bristfälliga. En av de få som pratade bra engelska var min kvinnliga caddie Shelly Wu.

För att få spela på denna anläggning måste man bo över på något av de olika hotellen eller spela med medlem. En natt kostar ungefär från sjuhundra kronor och rummet höll god standard. Det tar cirka två timmar till Mission Hills från Hongkong med buss. Visum behövs.

Absolut är det värt ett besök för att se något unikt vad gäller storleken på en resort. Gillar man sedan amerikansk bandesign är det ett ypperligt tillfälle att bekanta sig med sin favoritspelares skapelse. ■